Lietas Nr. 16767004639025

Nr. 16767004639725

Lietvedības Nr. 1A/25/2322; Nr. 1A/25/2323

Kurzemes rajona tiesa

S P R I E D U M S

Latvijas Republikas vārdā

Talsos, 2025.gada 7.oktobrī

Tiesnesis A.Feldmanis,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu – /Persona B/ sūdzības par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka G.Ešenvalda 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr.16767004639725-2 un par Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka G.Ešenvalda 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr.16767004639025-2.

Aprakstošā daļa

[1] Ar VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas inspektora Mareka Plauda lēmumu Nr. 16767004639025-1 /Persona B/ saukts pie administratīvās atbildības par Administratīvo sodu likuma par pārkāpumiem pārvaldes, sabiedriskās kārtības un valsts valodas lietošanas jomā (turpmāk – Administratīvo sodu likums) 4.panta prasību neievērošanu, par to, ka 2025.gada 8.jūnijā plkst. 05:00 /Adrese A/ /Persona B/ nepildīja policijas darbinieka likumīgās prasības un traucēja policijas darbinieka darbību notikuma vietā, kas izpaudās, kā /Persona B/ neievēroja policijas darbinieka norādīto minimālo distanci un prasību netuvoties policijas darbiniekiem, kā arī /Persona B/ bļaustījās un provocēja policijas darbiniekus.

Par minēto pārkāpumu /Persona B/ piemērots administratīvais sods 100 naudas soda vienības, kas atbilst 500 EUR.

Par augstāk minēto lēmumu /Persona B/ iesniedza sūdzību un ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka G.Ešenvalda 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr.16767004639025-2, lēmums atstāts negrozīts.

Ar VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas inspektora Mareka Plauda lēmumu Nr. 16767004639725-1 /Persona B/ saukts pie administratīvās atbildības par Administratīvo sodu likuma 11.panta prasību neievērošanu, par to, ka 2025.gada 8.jūnijā plkst. 05:00 /Adrese A/ /Persona B/ traucēja sabiedrisko kārtību, pārkāpjot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot personas mieru un iestādes darbu, kā arī apdraudot personas drošību, kas izpaudās kā necenzētu vārdu lietošana, aizvainojot notikumā iesaistītās personas un policijas darbiniekus, kā arī provocējot policijas darbiniekus uz pretlikumīgām darbībām, tādējādi apdraudot sevi un citus.

Par minēto pārkāpumu /Persona B/ piemērots administratīvais sods 50 naudas soda vienības, kas atbilst 250 EUR.

Par augstāk minēto lēmumu /Persona B/ iesniedza sūdzību un ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka G.Ešenvalda 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr. 16767004639725-1, lēmums atstāts negrozīts.

[2] Augstākas amatpersonas lēmumos norādīts sekojošais

[2.1] **Lēmumā Nr.16767004639025-2** norādīts, ka sūdzībā /Persona B/ nesniedz konkrētu tās dienas notikumu izklāstu, bet gan pauž savu viedokli par lēmuma nepamatotību un pierādījumu trūkumu, kas, viņaprāt, ir pamats lēmuma atcelšanai.

Iepazīstoties ar lietas materiāliem, konstatējams, ka tajos atrodas VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas jaunākā inspektora Natālijas Marijas Ločmeles ziņojums, kurā norādīts, ka: *"2025.gadā 8.jūnijā patrulējot Liepājā AP 219 sastāvā saņēmām informāciju, ka /Adrese A/ vīrietis pielietojot fizisku spēku nozaga sievietei somiņu. Ierodoties /Adrese A/ tika sastapta /Persona H/, kura paskaidroja, ka viņa bija Liepājā pie "/Nosaukums C/" ar saviem draugiem, sēdēja mašīnā, kad pie mašīnas piegāja viņas bijušais draugs /Persona K/ un, atverot mašīnas durvis, sāka raut viņu ārā, bet viņa bija piesprādzēta un /Persona K/ ielīda mašīnā un atsprādzēja nost jostu, paņēma viņu aiz vidukļa un izvilka ārā no mašīnas, kur sāka žņaugt, pēc kā nometa zemē. /Persona K/ atņēma /Persona H/ somiņu un kopā ar /Persona B/ skrēja prom, bet /Persona H/ draugi – /Persona E/, /Persona D/ un /Persona C/, centās panākt /Persona K/ un /Persona B/. Konflikts turpinājās /Adrese A/, kur /Persona B/ draudzene atdeva /Persona H/ viņas somiņu, bet /Persona H/ konstatēja, ka no somiņas ir pazuduši viņas dokumenti un dzīvokļa atslēgas. /Persona H/ draugi sniedza liecību, kurā apstiprinājās /Persona H/ un /Persona E/ sniegtā informācija liecībā un iesniegumā, tāpēc atsevišķi rakstiskie paskaidrojumi netika ņemti.*

/Adrese A/ atradās /Persona B/ p.k./Personas kods B/, kurš bija agresīvi noskaņots, vairākkārtīgi izteica rīkojumu mums, policijas darbiniekiem, pamest viņa privātīpašumu, izteica frāzi "jūs, bļaģ par šito atbildēsiet, es esmu bļaģ latvietis, uzrādiet dokumentus" un traucēja pieņemt liecību no cietušās personas, nākot klāt, pārkāpjot mūsu rīkojumu netuvoties, lamājoties ar necenzētiem vārdiem pret policijas darbiniekiem un apkārtējiem. /Persona H/ baidījās tuvoties kamēr tur atradās /Persona B/ un /Persona B/ tika dots rīkojums netuvoties un atkāpties no policijas darbiniekiem, tika izskaidrots, ka pretējā gadījumā tiks aizturēts par policijas darba traucēšanu, ko /Persona B/ ignorēja, vairākkārtīgi nepakļāvās policijas likumīgajām prasībām, turpināja lamāties un traucēt policijas darbu, pēc kā tika aizturēts, pielietojot fizisku spēku, /Persona B/ pagrūda inspektoru M.Plaudi un centās izrauties no satvēriena, pēc kā M.Plaudis brīdināja par elektrošoka pielietošanu, bet /Persona B/ turpināja izrauties no satvēriena, pēc kā tika pielietots elektrošoks un /Persona B/ tika aizturēts un ievietots dienesta transportlīdzekļa pagaidu aizturēšanas vietā un nogādāts /Adrese C/ turpmāko procesuālo darbību veikšanai. /Persona B/ ar savām darbībām izrādīja savu nihilistisko attieksmi pret likuma normām un valsts amatpersonām. Atrodoties /Adrese C/ /Persona B/ vairākkārtīgi izteica inspektoram M.Plaudim draudus fiziski izrēķināties un atrast pēc darba laika beigām, kā arī izteica tādu frāzi "tev nāksies par šo samaksāt". /Persona B/ atteicās sniegt paskaidrojumu, izrādīja savu nihilistisko attieksmi par policijas darbu.

Kā arī /Adrese A/, pēdējā stāva balkonā atradās iepriekš minētais /Persona K/ p.k./Personas kods C/ uz kuru norādīja cietušā persona. /Persona K/ stāvot uz balkona skaļi bļaustījās ar necenzētiem vārdiem, izteica dažādus cieņas un goda aizkarošos vārdus policijas darbinieku un /Persona H/ virzienā. /Persona K/ stādījāmies priekšā kā valsts policijas darbinieki un tika dots rīkojums nonākt lejā, sniegt liecības par notikušo uz ko /Persona K/ pateica:" Savāc

savu sučku un pisies nahuj ” “jūs, sukas, pidari, pazūdat no šejienes” “bļaģ jums pizdā būs” pašol nahuj” “ti bļaģ čipušila jebanij””dalbajobi pošli nahuj ot sjuda”, un citus necenzētus vārdus. Tika pieņemts lēmums kopā ar cietušo doties prom, lai būtu iespēja pieņemt iesniegumu, pa cik /Persona K/ tajā momentā vairs neradīja apdraudējumu un uz sarunu neizgāja, nebija nepieciešams tur uzkavēties. /Persona K/ tika izskaidrots, ka pret viņu tiks uzsākts kriminālprocess par laupīšanu un administratīvā pārkāpuma process par huligānisku uzvedību.

Atrodoties /Adrese C/, /Persona H/ paskaidroja, ka šī nav pirmā epizode, kad /Persona K/ izrāda agresīvu uzvedību viņas virzienā, tāpēc arī izšķīrās no viņa. /Persona H/ tika sniegta konsultācija, kā būtu jārīkojas attiecībā pret /Persona K/, /Persona H/ ir informēta par pagaidu aizsardzības iespējām, bet uz doto momentu nevēlējās.

Par notikušo uzsākti trīs administratīvā pārkāpuma procesi un divi kriminālprocesi.”

Policijas amatpersonas pildot dienesta pienākumus saskaņā ar VP Iekšējiem noteikumiem Nr.10 “Dienesta pienākumu izpildes kārtība reaģēšana uz notikumiem, sabiedriskās kārtības, drošība un satiksmes uzraudzības jomā” izmantoja pie policijas formas tērpa piestiprinātu ķermeņa kameru. Apskatot fiksēto ķermeņa kameras ierakstus, kas sava lielā apjoma dēļ nav pievienoti Administratīvo pārkāpumu atbalsta sistēmā (turpmāk tekstā APAS) un tiek glabāti atsevišķā policijas serverī, konstatējams, ka tajā redzamā darbība notiek 2025.gada 8.jūnjā plkst. 04:58:00 /Adrese A/ un tā atspoguļota jaunākās inspektores N.M.Ločmeles ziņojumā.

Fiksētājā ķermeņu kameras ierakstā vairākkārt dzirdams, kā inspektors M.Plaudis norāda, /Persona B/ netuvoties un iet gulēt, netraucēt citām personām nakts mieru.

Notikuma vietā no fiksētā ķermeņa kameras ieraksta redzams, ka tajā atrodas ne tikai policijas amatpersonas, bet arī cietusī persona un liecinieki, ar kuriem tiek veiktas procesuālas darbības. /Persona B/, ne tikai traucē policijas amatpersonām pildīt tām uzliktos pienākumus, bet arī traucē citu personas mieru, traucē cietušai personai un lieciniekiem sniegt paskaidrojumus, lai tās varētu pilnvērtīgi izstāstīt notikuma gaitu. /Persona B/ vairākkārt tika norādīts netuvoties un ievērot vismaz divdesmit metru distanci no policijas amatpersonas. Kā arī netraucēt policijas amatpersonas darbu, kad tās veic nopratināšanas darbus ar lietā iesaistītajām personām, lai noskaidrotu lietas faktiskos apstākļus. Izteica nievājošas frāzes par policijas amatpersonu: “Tu esi tik smieklīgs eu, paskaties uz viņa seju.” /Persona B/ pavēl policijas amatpersonai parādīt seju un parādīt dokumentus, nepārtraukti to skaļi atkārtojot, kā arī saka: “panāc šurp es nezinu, kas tu esi.” Šī frāze vairākkārt tiek atkārtota. Plkst. 05:07:35 persona tiek aizturēt.

/Persona B/ uzvedība, tostarp skaļi izteikti nievājoši komentāri, atkārtota un uzmācīga uzmanības pievēršana policijas amatpersonai, vairākkārt skaļi atkārtojot frāzi “panāc šurp”, ir kvalificējama kā amatpersonas darbības traucēšana.

Policijas amatpersonas ierašanās notikuma vietā mērķis bija noskaidrot lietas faktiskos apstākļus, kā to paredz likuma “Par policiju” 12.panta pirmā daļa. /Persona B/ rīcība būtiski apgrūtināja šī pienākuma izpildi, traucējot gan procesuālo darbību norisi, gan komunikāciju ar cietušo un lieciniekiem.

Tādējādi /Persona B/ rīcība ir uzskatāma par tiesiski nozīmīgu traucējumu policijas amatpersonas darbībai, kas atbilst administratīvā pārkāpuma sastāvam.

Lai objektīvi izvērtētu visus lietas apstākļus, tika pieņemta liecinieku liecība no VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas inspektora M.Plauda. Liecībā inspektors M.Plaudis norāda, ka “*Iepazīstoties ar /Persona B/ sūdzību, vēlos paskaidrot, ka 2025.gada 8.jūnijā pildot dienesta pienākumus, biju ģērbies policijas formas tērpā un biju aprīkots ar ķermeņa kameru. Dienesta pienākumus pildīju kopā ar VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas jaunāko inspektori Natāliju Mariju Ločmeli. Braucām ar dienesta automašīnu VOLKSWAGEN TRANSPORTER, v/n /Numurs A/, saņēmām informāciju, ka /Adrese A/ vīrietis, pielietojot fizisku spēku nozaga sievietei somiņu.*

Ierodoties /Adrese A/ tika sastapta /Persona H/, kura paskaidroja, ka viņa bija Liepājā, pie “/Nosaukums C/” ar saviem draugiem, sēdēja mašīnā, kad pie mašīnas, kurā viņa sēdēja, piegāja viņas bijušais draugs /Persona K/ un, atvērot mašīnas durvis, sāka raut viņu ārā, bet viņa bija piesprādzēta un /Persona K/ ieliecoties mašīnā, atsprādzēja drošības jostu, paņēma viņu aiz vidukļa un izvilka ārā no mašīnas, tajā brīdī konfliktējot. /Persona H/ izrāvās no /Persona K/ satverieniem un aizgāja prom, pēc kā /Persona K/ viņu atkārtoti panāca, kur sāka žņaugt viņu, pēc kā abi nokrita zemē. /Persona K/ atņēma /Persona H/ somiņu un kopā ar /Persona B/ skrēja prom, bet /Persona H/ draugi -

/Persona E/, /Persona D/ un /Persona C/, centās panākt /Persona K/ un /Persona B/. Konflikts turpinājās /Adrese A/, kur /Persona B/ draudzene atdeva /Persona H/ viņas somiņu, bet /Persona H/ konstatēja, ka no somiņas ir pazuduši viņas dokumenti un dzīvokļa atslēgas. /Persona H/ draugi sniedza liecību, kurā apstiprinājās /Persona H/ un /Persona E/ sniegtā informācija liecībā un iesniegumā, tāpēc atsevišķi rakstiskie paskaidrojumi netika pieņemti. Liecības pievienotas Krimināllietā.

/Adrese A/ atradās /Persona B/ p.k./Personas kods B/, kurš bija agresīvi noskaņots, vairākkārtīgi izteica rīkojumu mums, policijas darbiniekiem, pamest viņa privātīpašumu, skaļi izteica frāzi "jūs, bļaģ par šito atbildēsiet, es esmu bļaģ latvietis, uzrādiet dokumentus". Traucēja pieņemt liecību no cietušās personas, un noskaidrot notikuma faktus no lieciniekiem, nākot klāt, pārkāpjot mūsu rīkojumu netuvoties. Izteica nievājošas frāzes pret mani, proti "Tu esi tik smieklīgs eu, paskaties uz viņa seju". /Persona B/ visu filmēja ar telefonu, skaļi pieprasīja man parādīt seju un parādīt dokumentus, kad devu viņam rīkojumu viņam netuvoties viņš atkāpās, nosēdās uz ceļiem un skaļi kliedza "nesit man". Šāda skaļa un neadekvāta /Persona B/ uzvedība ilga visu laiku, no ierašanās brīža, līdz aizturēšanai, neraugoties uz to, ka bija naktsmiers un /Adrese A/ ir ne tikai ofisa ēkas, bet arī dzīvojamās ēkas.

/Persona H/ baidījās tuvoties kamēr tur atradās /Persona B/ un /Persona B/ tika dots rīkojums netuvoties un atkāpties no policijas darbiniekiem, tika izskaidrots, ka pretējā gadījumā tiks aizturēts par policijas darba traucēšanu, ko /Persona B/ ignorēja, vairākkārtīgi nepakļāvās policijas likumīgajām prasībām, turpināja lamāties un traucēt policijas darbu, pēc kā tika aizturēts, pielietojot fizisku spēku. Pēc vairāku rīkojumu nepildīšanas un bļaustīšanās, tika pieņemts lēmums aizturēt /Persona B/ par ko viņš tika informēts. Satverot viņu aiz rokas un dodot rīkojumu doties uz dienesta transportlīdzekli, jo ir aizturēts, viņš mani pagrūda un centās izrauties no satvēriena, pēc kā pielietojot fizisku spēku, personu nogāzu pie zemes, tajā brīdī pie mums pienāca N.M.Ločmele un palīdzēja aizturēt personu. /Persona B/ turpināja pretoties, es brīdināju par elektrošoka pielietošanu, bet /Persona B/ turpināja pretoties un nepakļauties amatpersonas likumīgajām prasībām, pēc kā tika pielietots elektrošoks un /Persona B/ tika aizturēts un ievietots dienesta transportlīdzekļa pagaidu turēšanas vietā un nogādāts /Adrese C/ turpmāko procesuālo darbību veikšanai. /Persona B/ ar savām darbībām izrādīja savu nihilistisko attieksmi pret likuma normām un valsts amatpersonām. Atrodoties /Adrese C/ /Persona B/ vairākkārtīgi izteica man draudus fiziski izrēķināties un atrast pēc darba laika beigām, kā arī izteica tādu frāzi "tev nāksies par šo samaksāt". /Persona B/ atteicās sniegt paskaidrojumu, izrādīja savu nihilistisko attieksmi par policijas darbu."

/Persona B/ savā sūdzībā norāda, ka: "*Lietā nav pierādīts, ka jebkādas manas darbības traucēja sabiedrisko kārtību, traucēja personas mieru, iestādes darbu, kā arī apdraudēja personas drošību. Lai konstatētu iepriekšminēto, ir jābūt reālām sekām. Konkrētajā situācijā, nav konstatētas reālas sekas, un kā šīs sekas izpaudās*."

Gan no jaunākās inspektores N.M.Ločmeles ziņojuma, gan no inspektora M.Plauda liecības izriet, ka cietusī /Persona H/ baidījās tuvoties notikuma vietai, kamēr tur atradās /Persona B/. /Persona B/ uzvedība un rīcība radīja cietušajā bailes un psiholoģisku diskomfortu. Tāpat no ķermeņa kameras ierakstiem redzams, ka laikā, kad tika pieņemtas liecības, /Persona B/ turpināja skaļi izteikties un atkārtoti uzrunāt policijas amatpersonu, tādējādi traucējot policijai noskaidrot lietas apstākļus.

Sūdzībā /Persona B/ norāda, ka: "*Proti, lietā nav pierādīts tas, ka policija izteica man prasību ievērot distanci un netuvoties policijas darbiniekam. Lai konstatētu, ka es nepildīju amatpersonas likumīgo prasību, sākumā ir jākonstatē, ka prasība vispār tika izteikta. Pārkāpums var notikt tikai un vienīgi pēc tam, kad amatpersona ir izteikusi konkrētu, likumīgu un personai adresētu prasību. Bez šīs prasības kā priekšnoteikuma pārkāpuma sastāvs nevar izveidoties*".

Izpētot inspektora M.Plauda ķermeņa kameras ierakstu, konstatēts, ka inspektors vairākkārt likumīgi norādīja /Persona B/ netuvoties un ieturēt drošu distanci, lai netraucētu dienesta pienākumu izpildi. Neskatoties uz šīm prasībām, /Persona B/, demonstrējot nievājošu un provokatīvu attieksmi, tikai nedaudz atkāpās un turpināja filmēt notiekošo ar savu mobilo tālruni, vienlaikus skaļi saucot "nesit man", tādējādi radot provokatīvu un traucējošu vidi.

Turklāt, kad inspektors atkārtoti skaidri noteica nepieciešamo distanci – 20 metrus, /Persona B/ šo prasību ignorēja, turpinot uzvedību, kas apgrūtināja policijas amatpersonas likumīgo pienākumu izpildi.

/Persona B/, vairākkārt ignorējot policijas amatpersonas likumīgās prasības un nepildot norādījumus, tika aizturēts likumā noteiktajā kārtībā. Pirms aizturēšanas persona tika vairākkārt brīdināta par nepieciešamību ievērot

amatpersonas norādījumus, taču turpināja traucēt policijas darbību, demonstrējot provokatīvu un nerespektējošu attieksmi.

/Persona B/ sūdzībā norāda, ka "Īpašu uzmanību pievērš fakts, ka abi lēmumi par vienu un to pašu notikumu, kas risinājās ap plkst. 5:00, ir pieņemti ar 18 minūšu starpību – pirmais lēmums plkst. 9:28, bet otrais lēmums plkst. 9:46."

Pamatojoties uz lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu, kā arī tam pievienotajiem lietas materiāliem, secināms, ka lēmums pieņemts, ievērojot AAL 136. panta pirmo daļu. Proti, gadījumos, kad administratīvā pārkāpuma lieta tiek izskatīta nekavējoties pēc pārkāpuma konstatēšanas ("uz vietas"), atbildīgajai amatpersonai ir piešķirta plašāka rīcības brīvība, ievērojot normatīvajos aktos noteikto procesuālās kārtības ietvaros, ciktāl tas ir praktiski iespējams. Ņemot vērā, ka pārkāpums tika konstatēts 2025.gada 8.jūnijā plkst. 05:00, savukārt lēmums pieņemts tās pašas dienas plkst. 09:28, nav konstatējamas kaitīgas sekas personai, kurai piemērota administratīvā atbildība, šajā gadījumā – /Persona B/.

Izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, augstākā amatpersona pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Tiek vērtēts, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, tas ir, vai sūdzības iesniedzējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai piemērots atbilstošs administratīvais sods.

Saskaņā ar AAL 90.pantā noteikto, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas atbilstoši kompetencei izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esību vai neesību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā. Administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

Tādējādi lietā tiek vērtēta pierādījumu pieļaujamība, ticamība un attiecināmība, un šie pierādījumu vērtēšanas kritēriji veido pierādīšanas mehānismu.

Saskaņā ar AAL 94.pantu augstākā amatpersona pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem administratīvā pārkāpuma lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Par pierādījumiem šajā administratīvā pārkāpuma lietā kalpo šādi materiāli, kas atbilst AAL 90. panta prasībām un ir iegūti likumā noteiktajā kārtībā:

Lēmums Nr. 16767004639725-1 par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu;

Jaunākās inspektores N.M.Ločmeles ziņojums, kurā fiksēti notikuma apstākļi un personas uzvedība;

Videoieraksts no policijas dienesta transportlīdzekļa (VOLKSWAGEN TRANSPORTER, v/n /Numurs A/), kurā redzama notikuma vietas situācija ierašanās brīdī;Ķermeņa kameras ieraksts, kas fiksēts ar inspektora M.Plauda piestiprināto ierīci, kurā redzama /Persona B/ uzvedība un tās ietekme uz procesuālajām darbībām;

Inspektora M.Plauda liecība, kurā sniegts notikuma apraksts un novērojumi par personas rīcību.

Administratīvās aizturēšanas protokols.

Šie pierādījumi ir savstarpēji papildinoši, savlaicīgi iegūti un attiecināmi uz izskatāmo lietu, tādējādi tie ir pamatoti izmantojami lēmuma pieņemšanā par personas saukšanu pie administratīvās atbildības.

AAL 5.panta pirmā daļa nosaka, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība.

Izvērtējot visus lietas apstākļus kopumā secināms, ka pret /Persona B/ lēmums par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu Nr. 16767004639025-1, pieņemts likumīgi un sods piemērots pamatoti.

[2.2] **Lēmumā Nr. 16767004639725-1 un papildus Lēmumā Nr. 16767004639025-2** norādīts, ka Latvijas teritorijā par naktsmieru tiek uzskatīts laiks no 23:00 līdz 6:00 – šajā laikā īpaši aizsargātas ir personas tiesības uz mieru, atpūtu un miegu. /Adrese A/ ir dzīvojamā zona, kurā sabiedriskā kārtība un personu miers ir īpaši aizsargājami. Šādā vidē tiek sagaidīta uzvedība, kas atbilst vispārpieņemtām uzvedības normām. Notikuma vietā no fiksētā ķermeņa kameras ieraksta redzams, ka tajā atrodas ne tikai policijas amatpersonas, bet arī cietusī persona un liecinieki, ar kuriem tiek veiktas procesuālas darbības. /Persona B/, ne tikai traucē policijas amatpersonām pildīt tām uzliktos pienākumus, bet arī traucē citu personu mieru, traucē cietušai personai un lieciniekiem sniegt paskaidrojumus, lai tās varētu pilnvērtīgi izstāstīt notikuma gaitu. Izteica nievājošas frāzes par policijas amatpersonu: "Tu esi tik smieklīgs eu, paskaties uz viņa seju." /Persona B/ pavēl policijas amatpersonai parādīt seju un parādīt dokumentus, nepārtraukti to skaļi atkārtojot, kā arī saka: "panāc šurp es nezinu, kas tu esi." Šī frāze vairākkārt tiek atkārtota. Plkst. 05:07:35 persona tiek aizturēta.

/Persona B/ uzvedība, tostarp skaļi izteikti nievājoši komentāri un atkārtota verbāla uzmākšanās, kvalificējama kā sabiedriskā miera traucēšana, pārkāpjot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot citu personu mieru dzīvojamā zonā. Lai objektīvi izvērtētu visus lietas apstākļus, tika pieņemta liecība no VP Kurzemes RP Dienvidkurzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4.grupas inspektora M.Plauda. Liecība atreferēta Lēmumā Nr.16767004639025-2).

/Persona B/ savā sūdzībā norāda, ka: "*Lietā nav pierādīts, ka jebkādas manas darbības traucēja sabiedrisko kārtību, traucēja personas mieru, iestādes darbu, kā arī apdraudēja personas drošību. Lai konstatētu iepriekšminēto, ir jābūt reālām sekām. Konkrētajā situācijā, nav konstatētas reālas sekas, un kā šīs sekas izpaudās*."

Gan no jaunākās inspektores N.M.Ločmeles ziņojuma, gan no inspektora M.Plauda liecības izriet, ka cietusī /Persona H/ baidījās tuvoties notikuma vietai, kamēr tur atradās /Persona B/. /Persona B/ uzvedība un rīcība radīja cietušajā bailes un psiholoģisku diskomfortu. Tāpat no ķermeņa kameras ierakstiem redzams, ka laikā, kad tika pieņemtas liecības, /Persona B/ turpināja skaļi izteikties un atkārtoti uzrunāt policijas amatpersonu, tādējādi traucējot policijai noskaidrot lietas apstākļus.

Sūdzībā /Persona B/ norāda, ka: "*notikušais nav kvalificējams kā sabiedriskās kārtības traucējums. Policijas darbinieki, pildot dienesta pienākumus, nav "sabiedrība" šī panta izpratnē.*"

Inspektors M.Plaudis savā liecībā norāda, ka notikuma vietā – /Adrese A/ – ieradies ar dienesta transportlīdzekli VOLKSWAGEN TRANSPORTER, valsts numura zīme /Numurs A/. Pārskatot dienesta transportlīdzeklī fiksēto videonovērošanas ierakstu, redzams, ka ierašanās brīdī uz ielas atradās vairākas personas.

Pamatojoties uz ķermeņa kameru ierakstiem, konstatēts, ka notikuma vietā atradās vismaz četri vīrieši, kuri identificējami kā liecinieki. Tādējādi notikuma vieta bija publiska vide, kurā atradās ne tikai policijas amatpersonas, bet arī citas personas, tostarp cietusī.

Lai gan notikuma vietā nebija cilvēku pūļu, tomēr sabiedriskā kārtība tika traucēta, jo /Persona B/ uzvedība traucēja policijas amatpersonām veikt tām uzliktos procesuālos pienākumus, traucēja cietušajai personai sniegt paskaidrojumu par notikušo, radīja traucējumus arī citiem klātesošajiem.

Šajā gadījumā /Persona B/ rīcība atbilst sabiedriskās kārtības traucēšanas pazīmēm, jo tā notika publiskā vietā, naktsmiera laikā, traucēja procesuālās darbības un ietekmēja citu personu mieru un drošības sajūtu.

Izvērtējot visus lietas apstākļus kopumā secināms, ka pret /Persona B/ lēmums par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu Nr. 16767004639725-1, pieņemts likumīgi un sods piemērots pamatoti.

[3] Tiesā saņemtas /Persona B/ **sūdzības** par minētajiem lēmumiem, kurās lūgts tos atcelt.

Sūdzībās norādīts, ka iepazīstoties ar lēmumu, ir konstatējams, ka administratīvajā procesā ir pieļauti vairāki procesuālie pārkāpumi, kā arī lietā nav pietiekamu pierādījumu, lai sauktu viņu pie atbildības.

Pirmkārt, vēlas norādīt, ka lēmumā norādītais situācijas apraksts ir vienveidīgs un veidots tā, lai attaisnotu policijas rīcību.

Policija savā lēmumā apgalvo, ka viņš bijis "agresīvi noskaņots", "traucēju pieņemt liecību no cietušās personas" un izteicu frāzes kā "jūs, blaģ par šito atbildēsiet, es esmu blaģ latvietis, uzrādiet dokumentus". Tomēr šī rīcība ir jāvērtē nevis kā nepamatota agresija, bet gan kā personas mēģinājums aizsargāt savas tiesības. Prasība policijas darbiniekiem uzrādīt dokumentus un pamatot savu atrašanos, iespējams, privātīpašumā, ir leģitīma un tiesiska. Frāze "panāc šurp es nezinu, kas tu esi", ko policija traktē kā nepakļaušanos, drīzāk liecina par apjukumu un vēlmi identificēt amatpersonu, kura izdod rīkojumus neskaidrā situācijā agrā rīta stundā.

Šajā kontekstā ir saskatāma policijas tendence, ko var dēvēt par "konteksta instrumentalizāciju". Pārsūdzētajā lēmumā tiek plaši un detalizēti aprakstīts sākotnējā izsaukuma iemesla smagums – iespējama laupīšana, fiziska spēka pielietošana un žņaugšana. Šī informācija tiek izmantota, lai radītu priekšstatu, ka jebkura viņa darbība bija īpaši bīstama un nosodāma, jo tā notika "nopietna" nozieguma izmeklēšanas laikā. Tomēr viņam netika inkriminēta dalība laupīšanā, viņa tiesiskais statuss notikuma vietā bija atšķirīgs no /Persona K/ statusa. Līdz ar to policijas prasībām pret viņu bija jābūt samērīgām ar viņa paša rīcību, nevis ar sākotnējā izsaukuma smagumu.

Minētais norāda uz "apstiprinājuma neobjektivitāti" (*confirmation bias*) no policijas puses – ierodoties ar pārliecību par bīstamu situāciju, jebkura darbība, kas neatbilda viņu scenārijam, tika interpretēta kā naidīga un traucējoša.

Tālāk jau lēmuma pamatošanai par tiesisku kā galvenos un gandrīz vienīgos pierādījumus izmanto VP KRP inspektora Mareka Plauda un jaunākās inspektores Natālijas Marijas Ločmeles ziņojumus un liecības. Šo pierādījumu ticamība ir būtiski apšaubāma. Inspektors M.Plaudis šajā lietā ieņem vairākas, savstarpēji nesavienojamas lomas, proti, viņš ir persona, kura izdeva viņam adresētos rīkojumus, viņš ir persona, pret kuru, pēc policijas versijas, bija vērsti aizskaroši izteikumi un nepakļaušanās, viņš ir persona, kura personīgi pielietoja pret viņu fizisku spēku un speciālo līdzekli – elektrošoku.

Šī lomu apvienošana rada klaju un neapstrīdamu interešu konfliktu. Inspektora M.Plauda liecība un ziņojums nevar tikt uzskatīti par objektīvu un neieinteresētu pierādījumu. Tā pēc savas būtības ir pašattaisnojoša un vērsta uz savu, iespējams, prettiesisko darbību (nesamērīga spēka pielietošana, divu sodu piemērošana) leģitimizēšanu. Augstākai amatpersonai, izskatot sūdzību, bija pienākums šo interešu konfliktu konstatēt un vērtēt iesaistīto amatpersonu liecības ar īpašu piesardzību, kas nav noticis.

Policija lēmumā vairākkārt atsaucas uz ķermeņa kameras videoierakstu kā uz savas versijas apstiprinājumu. Vienlaikus tiek norādīts, ka ieraksti "sava lielā apjoma dēļ nav pievienoti Administratīvo pārkāpumu atbalsta sistēmā (turpmāk tekstā APAS) un tiek glabāti atsevišķā policijas serverī". Šī situācija rada "pierādījumu nepieejamības paradoksu". Iestāde atsaucas uz it kā spēcīgāko un objektīvāko pierādījumu, bet vienlaikus padara to grūti pieejamu un pārbaudāmu procesa dalībniekiem.

Tas rada pamatotas šaubas, vai augstākā amatpersona G.Ešenvalds, pieņemot lēmumu, ir personīgi un pilnā apjomā noskatījies visu nemontēto ierakstu, vai arī ir balstījies uz pašu iesaistīto policistu sagatavotu atstāstu, aprakstu vai selektīviem fragmentiem. Šī ieraksta nepieejamība liedz man pilnvērtīgi aizstāvēties un pārbaudīt policijas apgalvojumu patiesumu jau iestādē. Policijas sniegtā ieraksta interpretācija ir acīmredzami selektīva. Piemēram, policija apgalvo, ka viņš nosēdies uz ceļiem un skaļi kliedzis “nesit man'", un to pasniedz kā provokatīvu un neadekvātu uzvedību. Taču šo pašu darbību var interpretēt pilnīgi pretēji – kā izmisīgu mēģinājumu neitralizēt situāciju, piesaistīt uzmanību iespējamai vardarbībai vai kā patiesu baiļu izpausmi no fiziskas izrēķināšanās. Tikai pilna, nemontēta ieraksta noskatīšanās tiesā var sniegt objektīvu priekšstatu par notikušo.

Lēmumā tiek minēts, ka notikuma vietā bez policistiem un viņu atradās arī cietusī persona /Persona H/ un viņas draugi – /Persona E/, /Persona D/ un /Persona C/. Šīs personas bija tieši notikuma aculiecinieki. Tomēr lietas materiālos nav atrodamas nekādas norādes, ka šīm personām būtu uzdoti konkrēti jautājumi par viņa rīcību un tās ietekmi. Policija apgalvo, ka "/Persona H/ baidījās tuvoties kamēr tur atradās /Persona B/". Tomēr tas ir tikai policijas pašas izdarīts secinājums, nevis /Persona H/ tieša, protokolēta liecība par šo konkrēto faktu. Tāpat nav nevienas liecības no pārējiem klātesošajiem par to, vai viņa rīcība viņiem objektīvi traucēja sniegt liecības vai radīja apdraudējumu. Objektīvās izmeklēšanas princips, kas nostiprināts Administratīvās atbildības likumā, uzliek iestādei par pienākumu noskaidrot visus lietas apstākļus, tai skaitā tos, kas ir labvēlīgi personai. Šajā gadījumā iestāde ir aprobežojusies tikai ar apsūdzošu pierādījumu vākšanu no ieinteresētām personām.

Pat ja pieņemtu policijas versiju par notikumu gaitu, viņa rīcībā nav konstatējams Administratīvo sodu likuma 4.pantā paredzētā pārkāpuma sastāvs.

Šis pants paredz atbildību par amatpersonas likumīgo prasību nepildīšanu vai amatpersonas darbības traucēšanu. Lai konstatētu šo pārkāpumu, ir jāpierāda trīs elementi: 1) prasība ir izteikta; 2) prasība ir likumīga; 3) persona to apzināti nepilda.

Policija apgalvo, ka man tika dots rīkojums "netuvoties un ievērot vismaz divdesmit metru distanci no policijas amatpersonas". Ir jāvērtē šādas prasības likumība un samērīgums. Vai prasība atkāpties 20 metru attālumā bija samērīga, ja persona, iespējams, atradās savā privātīpašumā un neradīja reālus fiziskus draudus policistiem vai citām personām? Vai policijas darbinieks, izdodot šādu rīkojumu, paskaidroja tā tiesisko pamatu un nepieciešamību? Lēmumā par to nav nekādu ziņu. Prasība, kas ir nesamērīga un nepamatota, nav uzskatāma par likumīgu, un tās nepildīšana neveido pārkāpuma sastāvu.

Attiecībā uz "amatpersonas darbības traucēšanu", likuma norma prasa nevis jebkādu, bet būtisku traucējumu, kas reāli apgrūtina vai padara neiespējamu dienesta pienākumu pildīšanu. Mana vēlme noskaidrot policistu identitāti, uzdot jautājumus un filmēt notiekošo, lai arī policistiem, iespējams, bija apgrūtinoša, nav uzskatāma par tādu traucējumu, kas paralizēja viņu darbu. No paša lēmuma apraksta izriet, ka policija spēja veikt procesuālās darbības – pieņemt paskaidrojumus un liecības, kas norāda, ka traucējums nebija nepārvarams vai būtisks.

Papildus administratīvā pārkāpuma procesā ir pieļauti vairāki procesuālie pārkāpumi.

Ne bis in idem principa (dubultās sodīšanas aizlieguma) pārkāpums.

Šis ir visrupjākais un visvieglāk konstatējamais pārkāpums šajā lietā. *Ne bis in idem* princips, kas nostiprināts gan Administratīvā atbildības likuma, gan Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 7.protokola 4.pantā, aizliedz personu atkārtoti tiesāt vai sodīt par nodarījumu, par kuru tā jau ir tikusi sodīta vai attaisnota.

Šajā gadījumā viņš faktiski tiek sodīts trīs reizes par vienu un to pašu nepārtraukto darbību kopumu – viņa verbālo un fizisko mijiedarbību ar policijas darbiniekiem 2025.gada 8.jūnijā rītā.

Ar Sākotnējo lēmumu Nr.1 (pieņemts plkst. 9:28) viņš tiek sodīts pēc Administratīvo sodu likuma 4.panta par nepakļaušanos.

Ar Sākotnējo lēmumu Nr. 16767004639725-1 (pieņemts plkst.9:46) viņš tiek sodīts pēc Administratīvo sodu likuma 11.panta par sabiedriskās kārtības traucēšanu.

Kā norādīts viņa sākotnējā sūdzībā iestādei, par šo pašu notikumu ir uzsākts arī kriminālprocess Nr. 19210221125, pēc Krimināllikuma 270.panta par pretošanos varas pārstāvim.

Administratīvās atbildības likuma 126.panta pirmās daļas 7.punkts nepārprotami nosaka, ka administratīvā pārkāpuma process ir jāizbeidz, ja par to pašu faktu ir uzsākts kriminālprocess. Augstākai amatpersonai, izskatot sūdzību, bija pienākums pārbaudīt informāciju par uzsākto kriminālprocesu. Tā vietā lēmumā šis arguments tiek pilnībā ignorēts. Šī fakta ignorēšana vien liecina par procesa vadīšanu ar acīmredzamu neobjektivitāti un padara lēmumu par prettiesisku jau pēc būtības.

Iestāde ir sodījusi viņu par viņa izteikumiem, piemēram, "Tu esi tik smieklīgs eu, paskaties uz viņa seju". Lai arī šādi izteikumi var būt nepieklājīgi, tie ietilpst Satversmes 100.pantā un ECTK 10.pantā garantētās vārda brīvības aizsargātajā sfērā. ECT savā judikatūrā ir konsekventi nostiprinājusi atziņu, ka valsts amatpersonām, īpaši policijai un citām tiesībsargājošām iestādēm, pildot dienesta pienākumus, ir jāpacieš daudz augstāks kritikas un pat aizskarošu izteikumu līmenis nekā privātpersonām. Vārda brīvība aizsargā ne tikai tādas idejas, kas tiek uztvertas labvēlīgi, bet arī tādas, kas šokē, aizskar vai uztrauc.

Viņa izteikumi nebija aicinājums uz vardarbību, tie nesaturēja naida runu un neradīja reālus draudus policijas darbinieku drošībai. To kvalificēšana par sodāmu administratīvo pārkāpumu ir neproporcionāls vārda brīvības ierobežojums. Tas rada bīstamu precedentu un "atvēsinošu efektu" (chilling effect), atturot sabiedrību no jebkādas, pat pamatotas, kritikas paušanas pret policijas darbu, baidoties no administratīvā soda.

Kā jau norādīts, inspektora M.Plauda lomu apvienošana ir klajš interešu konflikts, kas ir pretrunā ar objektīvās izmeklēšanas principu. Taču vēl viens fakts, kas liecina par procesa negodprātību un labas pārvaldības principa ignorēšanu, ir divu lēmumu pieņemšana ar 18 minūšu intervālu. Policijas skaidrojums lēmumā, ka lēmumi pieņemti "uz vietas" un tas ir procesuāli pieļaujams, neatbild uz būtisko jautājumu: kāpēc bija nepieciešami divi atsevišķi lēmumi par vienu un to pašu notikumu?

Racionālākais izskaidrojums šādai rīcībai ir nevis procesuālā ekonomija, bet gan apzināta "apsūdzības konstruēšana" pēc fakta. Ir pamats uzskatīt, ka pēc pirmā lēmuma sagatavošanas (plkst.9:28) inspektors M.Plaudis, iespējams, subjektīvu motīvu vadīts, nolēma, ka sods nav pietiekami bargs vai ka nepieciešams "pastiprināt" lietu. Tādēļ tika mākslīgi konstruēts otrs pārkāpuma sastāvs no tiem pašiem faktiem, pieņemot otru lēmumu plkst.9:46. To netieši apstiprina fakts, ka otrajā lēmumā (par sabiedriskās kārtības traucēšanu) parādās smagāki, bet tikpat nepierādīti apgalvojumi par "provocēšanu uz pretlikumīgām darbībām" un "drošības apdraudēšanu". Šāda lēmumu "ražošana" liecina nevis par objektīvu situācijas fiksāciju, bet par apzinātu apsūdzību konstruēšanu, kas ir klajā pretrunā ar labas pārvaldības principu.

Administratīvās atbildības likuma 29.pants nostiprina nevainīguma prezumpciju, kas nozīmē, ka personai nav jāpierāda savs nevainīgums un visas saprātīgās Šaubas par vainu ir jāvērtē par labu personai. Lēmums šo principu apgriež kājām gaisā. Tā struktūra un argumentācija ir veidota nevis tā, lai no jauna un neatkarīgi pierādītu viņa vainu, bet gan, lai sistemātiski atspēkotu katru viņa sākotnējā sūdzībā izteikto argumentu. Iestāde pieņem savu versiju un uzliek viņam pienākumu pierādīt, ka tā nav patiesa. Tas ir klasisks pierādīšanas nastas pārlikšanas piemērs, kas ir pretrunā ar Administratīvās atbildības likuma 29.pantu un tiesiskas valsts principiem.

Apkopojot iepriekš minēto, uzskata, ka lēmums un tam pakārtotie sākotnējie lēmumi ir klaji prettiesiski. Tie ir pieņemti, pārkāpjot fundamentālu tiesību principu *ne bis in idem*, neproporcionāli ierobežojot personas pamattiesības uz vārda brīvību, balstoties uz neobjektīviem un nepietiekamiem pierādījumiem, kā arī ignorējot objektīvās izmeklēšanas, labas pārvaldības un nevainīguma prezumpcijas principus. Lietā konstatēto pārkāpumu kopums ir tik būtisks, ka tas padara visu administratīvo procesu par spēkā neesošu.

Papildus abiem administratīvajiem procesiem, par tiem pašiem notikumiem pret viņu tika uzsākts arī kriminālprocess Nr.19210221125 pēc Krimināllikuma 270.panta pirmās daļas par huligānismu. Tādējādi viņš par vienu un to pašu rīcību tiek pakļauts trim dažādiem represīviem procesiem vienlaikus.

Viņš, izmantojot savas tiesības, 2025.gada 20. jūnijā iesniedzis Iestādē sūdzību, apstrīdot abus inspektora M.Plauda pieņemtos lēmumus. Sūdzībā tika detalizēti argumentēts par pierādījumu trūkumu,*ne bis in idem* principa pārkāpumu, tiesību uz vārda brīvību aizskārumu un citiem procesuāliem pārkāpumiem.

Analizējot lēmumu, ir acīmredzams, ka tas veidots ar mērķi "salabot" sākotnējā lēmuma juridiskos un faktiskos trūkumus. Sākotnējais inspektora M.Plauda lēmums bija ārkārtīgi lakonisks un juridiski vājš, pamatojoties vienīgi uz vispārīgu frāzi "amatpersonas iniciatīva" un "konstatēto", bez jebkādas atsauces uz konkrētiem pierādījumiem. Savukārt lēmumā G.Ešenvalds jau ievieš jaunus, iepriekš nepieminētus pierādījumus un argumentus: detalizētu otras policistes N.M.Ločmeles ziņojuma atstāstu, paša M.Plauda papildu liecību, kas sniegta jau pēc sūdzības saņemšanas, un atsauces uz policijas ķermeņa kameru un automašīnas videonovērošanas ierakstiem.

Šāda rīcība ir klajā pretrunā ar augstākas amatpersonas pienākumu pārbaudīt tieši pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu un pamatotību, balstoties uz tiem apstākļiem un pierādījumiem, kas bija zemākas amatpersonas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī. Tā vietā, lai veiktu objektīvu kontroli, augstāka amatpersona ir rīkojusies kā apsūdzības uzturētājs, *post factum* vācot jaunus pierādījumus un veidojot jaunu apsūdzības konstrukciju, lai pamatotu jau pieņemto lēmumu. Tas liecina par sistēmisku objektivitātes trūkumu un pārkāpj labas pārvaldības principu.

Ne bis in idem princips ir viens no tiesiskas valsts stūrakmeņiem, kas garantē indivīdam tiesisko noteiktību un aizsardzību pret patvaļīgu vai atkārtotu valsts represiju. Šis princips ir nostiprināts gan nacionālajā, gan starptautiskajā līmenī: Administratīvās atbildības likuma 25.pantā, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk - ECTK) 7.protokola 4.pantā, kā arī Eiropas Savienības (ES) Pamattiesību hartas 50.pantā. Principa mērķis ir novērst netaisnīgu situāciju, kad persona tiek saukta pie atbildības vai sodīta vairākkārt par vienu un to pašu nodarījumu, par kuru tā jau ir tikusi galīgi notiesāta vai attaisnota.

Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk – ECT) un ES Tiesas judikatūra ir konsekventi atzinusi, ka šī principa piemērošana nav atkarīga no procesa formālā nosaukuma (kriminālprocess, administratīvais process utt.), bet gan no tā būtības. Proti, ja administratīvais process pēc savas būtības ir "kriminmāltiesiska rakstura", tad paralēla kriminālprocesa vai cita līdzīga administratīvā procesa virzīšana par tiem pašiem faktiem ir aizliegta. Lai noteiktu, vai process ir "kriminmāltiesiska rakstura", tiek piemēroti tā dēvētie "Engela kritēriji".

Šajā lietā viņš tiek pakļauts trim paralēliem procesiem par vienu notikumu: diviem administratīvajiem procesiem un vienam kriminālprocesam. Šī situācija ir klasisks *ne bis in idem* principa pārkāpuma piemērs.

Lai *ne bis in idem* princips būtu piemērojams administratīvā un kriminālprocesa kombinācijai, ir jāpierāda, ka administratīvais process ir "kriminmāltiesiska rakstura". Veicot "Engela kritēriju" analīzi attiecībā uz sodu pēc Administratīvo sodu likuma 11.panta, secināms, ka tas atbilst sekojošam statusam.

Nodarījuma kvalifikācija nacionālajos tiesību aktos: Lai gan formāli process ir klasificēts kā administratīvs, šis kritērijs nav izšķirošs.

Nodarījuma būtība: Pārkāpums ir vērsts uz sabiedriskās kārtības un miera aizsardzību, kas ir vispārēja, nevis specifiska (piemēram, disciplināra) interese. Norma ir piemērojama visiem sabiedrības locekļiem, nevis kādai konkrētai, regulētai grupai. Tās mērķis ir nepārprotami represīvs (sodīt par pagātnē izdarītu pārkāpumu) un preventīvs (atturēt citus no līdzīgas rīcības), nevis kompensējošs. Šie aspekti nepārprotami norāda uz nodarījuma kriminmāltiesisko dabu.

Paredzētā soda raksturs un bardzība: Administratīvo sodu likuma 11.panta pirmā daļa paredz naudas sodu līdz simt naudas soda vienībām, kas ir 500 EUR. Viņam piemērotais sods ir 50 naudas soda vienības jeb 250 EUR. Šāds naudas soda apmērs ir pietiekami nozīmīgs un bargs, lai tam piedēvētu kriminmāltiesisku un soda raksturu, kas pārsniedz vienkāršu administratīvu nodevu vai kompensāciju.

Ņemot vērā, ka administratīvais process pēc Administratīvo sodu likuma 11.panta ir kriminmāltiesiska rakstura, paralēla kriminālprocesa un divu administratīvo procesu virzīšana par vieniem un tiem pašiem faktiem ir klajš un nepārprotams *ne bis in idem* principa pārkāpums.

Šī lieta ilustrē bīstamu un sistēmisku praksi, kurā tiesībaizsardzības iestādes izmanto "procesuālo pinceru kustību" – vienlaicīgi ierosinot vairākus procesus (administratīvos un kriminālo) par vienu notikumu. Šādas taktikas mērķis nav panākt taisnīgu noregulējumu, bet gan radīt maksimālu procesuālo, finansiālo un psiholoģisko spiedienu uz indivīdu. Persona tiek nostādīta situācijā, kurā tai ir jāaizstāvas vairākās frontēs vienlaikus, kas būtiski apgrūtina tiesību uz aizstāvību īstenošanu un grauj tiesiskās paļāvības principu. Eiropas tiesu judikatūra uzsver nepieciešamību pēc skaidriem un paredzamiem noteikumiem, kas liedz iestādēm šādu rīcības brīvību procesu dublēšanā. Tiesa tiek aicināta ne tikai konstatēt pārkāpumu šajā konkrētajā lieta, bet arī nosodīt šādu praksi kā sistēmiski nepieņemamu un pretrunā ar tiesiskas valsts principiem.

Administratīvo sodu likuma 11.panta pirmā daļa paredz atbildību par sabiedriskās kārtības traucēšanu, kas izpaužas kā personas miera, iestādes darba traucēšana vai savas vai citu personu drošības apdraudēšana. Lēmumā šīs sekas tiek deklarētas, bet ne ar vienu ticamu pierādījumu nav pamatotas.

"Sabiedriskās kārtības traucēšana": Šī panta mērķis ir aizsargāt sabiedrības, nevis atsevišķu valsts amatpersonu, mieru. Konflikts, kas norisinās starp indivīdu un policijas darbiniekiem, kuri pilda savus dienesta pienākumus, pats par sevi nav kvalificējams kā sabiedriskās kārtības traucējums, ja tas neskar plašāku, nenoteiktu personu loku. Lēmumā tiek minēts, ka notikuma vietā atradās arī cietusī un liecinieki, taču nav neviena pierādījuma (piemēram, šo personu liecības vai sūdzības), ka viņi būtu uzskatījuši viņa rīcību par viņu personīgo mieru traucējošu.

"Personas miera traucēšana": iestāde lēmumā kā galveno argumentu izvirza apgalvojumu, ka cietusī /Persona H/ "baidījās tuvoties, kamēr tur atradās /Persona B/". Šis arguments ir balstīts uz apzinātu cēloņsakarības sagrozīšanu. Notikuma konteksts ir tāds, ka /Persona H/ tikko bija cietusi no, iespējams, vardarbīgas laupīšanas, ko izdarīja viņa draugs. Jebkuras normālas personas baiļu sajūta šādā situācijā ir tieši saistīta ar primāro noziedzīgo nodarījumu un tā izdarītāju, nevis ar viņa vēlāko vārdisko konfliktu ar policiju. Iestāde nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka tieši viņa vārdi, kas tika veltīti policistiem, bija /Persona H/ baiļu cēlonis. Šāds apgalvojums bez pierādījumiem ir tikai minējums, kas nevar būt par pamatu notiesājošam lēmumam.

"Iestādes darba traucēšana": Apgalvojums, ka tika traucēts policijas darbs, ir pārāk vispārīgs un tiek pilnībā absorbēts otrā administratīvā pārkāpuma lietā, kas ierosināta pēc Administratīvo sodu likuma 4.panta (par amatpersonas darbības traucēšanu). Tā piemērošana arī šī panta ietvaros ir vēl viens piemērs mākslīgai nodarījumu dublēšanai.

Viņa izteikumi, lai arī emocionāli un, iespējams, ietvēra necenzētu leksiku (piemēram, "jūs, blaģ par šito atbildēsiet", "Tu esi tik smieklīgs eu, paskaties uz viņa seju"), pēc savas būtības bija vērsti pret valsts varas pārstāvju - policijas darbinieku - rīcību un attieksmi konkrētajā situācijā. ECTK 10.pants aizsargā ne tikai tādu informāciju un idejas, kas tiek uztvertas labvēlīgi vai tiek uzskatītas par neaizskarošām, bet arī tādas, kas "šokē, aizskar vai uztrauc valsti vai kādu sabiedrības daļu".

ECT judikatūra ir konsekventi nostiprinājusi atziņu, ka kritikas pieļaujamās robežas ir daudz plašākas attiecībā uz valsts amatpersonām, tostarp policistiem, nekā attiecībā uz privātpersonām. Amatpersonām, pildot savus dienesta pienākumus, ir jābūt gatavām uzklausīt asu kritiku un jāizrāda augstāka ieciet ības pakāpe. Viņa rīcība, lai arī nepieklājīga, nepārauga aicinājumos uz vardarbību vai naida kurināšanu un nepārsniedza tās kritikas robežas, kas būtu jāpacieš policijas darbiniekiem demokrātiskā sabiedrībā. Soda piemērošana par šādiem izteikumiem ir nesamērīga manu pamattiesību uz vārda brīvību ierobežojums.

Šajā lietā objektīvās izmeklēšanas princips ir klaji ignorēts vairākos veidos.

Lēmumu pieņēma inspektors M.Plaudis, kurš pats bija notikuma dalībnieks un persona, pret kuru, pēc paša apgalvotā, bija vērsti aizskarošie izteikumi. Šādā situācijā amatpersona nevar būt objektīva, jo tā vienlaikus ir apsūdzētājs, liecinieks un tiesnesis vienā personā. Tā ir klasiska interešu konflikta situācija, kas padara procesu negodīgu jau pašā pamatā.

Iestāde ir balstījusies tikai uz savu darbinieku (M.Plauda un N.M.Ločmeles) ziņojumiem un liecībām. Netika veikta neviena darbība, lai iegūtu objektīvus pierādījumus no citām notikuma vietā esošām personām. Piemēram, netika nopratināti liecinieki /Persona E/, /Persona D/ un /Persona C/, lai noskaidrotu viņu viedokli par to, vai viņa rīcība reāli traucēja sabiedrisko kārtību vai viņu mieru. Tas liecina par mērķtiecīgu vēlmi pierādīt vainu, nevis noskaidrot patiesību.

Administratīvās atbildības likuma 29.pants nostiprina nevainīguma prezumpciju, kas nozīmē, ka personai nav jāpierāda savs nevainīgums un visas saprātīgās šaubas par vainu ir jāvērtē par labu personai. Lēmums šo principu apgriež kājām gaisā. Tā struktūra un argumentācija ir veidota nevis tā, lai no jauna un neatkarīgi pierādītu viņa vainu, bet gan lai sistemātiski atspēkotu katru viņa sākotnējā sūdzībā izteikto argumentu. Iestāde pieņem savu versiju un uzliek viņam pienākumu pierādīt, ka tā nav patiesa. Tas ir klasisks pierādīšanas nastas pārlikšanas piemērs, kas ir pretrunā ar Administratīvās atbildības likuma 29.pantu un tiesiskas valsts principiem.

Tiesības uz aizstāvību ietver sevī tiesības pilnībā un savlaicīgi iepazīties ar visiem lietas materiāliem, īpaši ar tiem pierādījumiem, uz kuriem balstās apsūdzība. Šajā lietā šīs tiesības ir būtiski pārkāptas.

Lēmumā Iestāde kā vienu no galvenajiem pierādījumiem min policijas ķermeņa kameru ierakstus, taču vienlaikus norāda, ka tie "sava lielā apjoma dēļ nav pievienoti Administratīvo pārkāpumu atbalsta sistēmā (APAS) un tiek glabāti atsevišķā policijas serverī". Šāda rīcība ir procesuāli nepieņemama un prettiesiska. Arguments par "lielu apjomu" 21.gadsimtā nav attaisnojums, lai liegtu procesa dalībniekam pieeju izšķirošam pierādījumam. Šāda prakse pārkāpj pušu līdztiesības principu. Iestādei ir pilna pieeja pierādījumam un iespēja to interpretēt sev vēlamā veidā, viņam šī iespēja ir liegta. Viņš ir spiests paļauties uz Iestādes atstāstu par to, kas redzams video, bez iespējas to pārbaudīt.

Šāda pierādījumu slēpšana rada aizdomas, ka pilns ieraksta saturs, iespējams, satur arī viņam labvēlīgus faktus (piemēram, parāda pašu policistu provokatīvu rīcību, kontekstu, kurā izteikti vārdi, vai to, ka citas personas uz notiekošo nereaģē).

Bez iespējas analizēt pilnu videoierakstu, nav iespējams pilnvērtīgi sagatavot argumentus un apstrīdēt Iestādes versiju par notikušo.

Saskaņā ar vispārējiem tiesību principiem, ja personas rīcībā ir saskatāmas gan administratīvā pārkāpuma, gan noziedzīga nodarījuma pazīmes, priekšroka dodama kriminālprocesam kā smagākās atbildības veidam. Administratīvā

pārkāpuma procesa turpināšana situācijā, kad par tiem pašiem faktiem ir uzsākts kriminālprocess, ir pretrunā ar procesuālās ekonomijas un *ne bis in idem* principiem.

Fakts, ka pret viņu par šo pašu notikumu ir uzsākts kriminālprocess Nr.19210221125 pēc Krimināllikuma 270.panta (huligānisms), pats par sevi ir pietiekams pamats, lai izbeigtu administratīvā pārkāpuma lietu Nr.16767004639725-1. Valstij ir jāizvēlas viena – visatbilstošākā – juridiskā kvalifikācija un viens process, nevis jāvirza vairāki paralēli procesi, cerot, ka kāds no tiem noslēgsies ar notiesājošu rezultātu. Kriminālprocesa ietvaros ir iespējams vispusīgi un pilnīgi izvērtēt visus notikuma apstākļus, nodrošinot personai plašākas procesuālās garantijas nekā administratīvajā procesā. Tādēļ administratīvā pārkāpuma process šajā gadījumā ir zaudējis savu jēgu un ir izbeidzams.

Sūdzības iesniedzējs atbilstoši Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 178.panta otrajai daļai nav lūdzis lietu skatīt mutvārdu procesā. Tiesa atbilstoši AAL 178.panta pirmajā daļā noteiktajam nolēma lietu izskatīt rakstveida procesā, sprieduma pieejamības diena noteikta 2025.gada 7.oktobris. Tiesa izskaidrojusi, ka lietas dalībniekiem ir tiesības iesniegt tiesā paskaidrojumus, pierādījumus, izteikt lūgumus, pieteikt noraidījumu tiesnesim līdz 2025.gada 4.septembrim.

Sūdzības iesniedzējs un iestāde nav pieteikuši noraidījumu tiesnesim, nav iesnieguši paskaidrojumus, pierādījumus, izteikuši lūgumus.

Motīvu daļa

Tiesa, iepazinusies ar sūdzībā un iestādes lēmumā norādītajiem motīviem un argumentiem, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pārsūdzētie lēmumi atceļami un administratīvā pārkāpuma process ir izbeidzams.

AAL 227.panta pirmās daļas 2.punktā ir noteikts, ka tiesa, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, var atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu pilnībā vai atceltajā daļā.

Tiesa atzīst, ka pārsūdzētie lēmumi ir atceļami pilnībā un administratīvā pārkāpuma process ir izbeidzams, jo konstatēts AAL 119.pant pirmās daļas 8.punktā paredzētais administratīvā pārkāpuma procesu nepieļaujošais apstāklis – par šo faktu ir uzsākts kriminālprocess.

No Tiesu informācijas sistēmas datiem ir redzams, ka 2025.gada 8.jūnijā pret /Persona B/ ir uzsākts kriminālprocess Nr. 19210221125 pēc Krimināllikuma 270.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma pazīmēm – ar pretošanos varas pārstāvim vai citai valsts amatpersonai, ja tā izpilda tai uzliktos dienesta pienākumus, vai par pretošanos personai, ja tā piedalās noziedzīga vai cita prettiesiska nodarījuma novēršanā vai pārtraukšanā, vai par šo personu piespiešanu izpildīt acīmredzami prettiesiskas darbības, ja pretošanās vai piespiešana izdarīta, lietojot vardarbību vai piedraudot ar vardarbību.

Uz nolēmuma pieņemšanas brīdi izskatāmajā administratīvā pārkāpuma lietā minētais kriminālprocess nav izbeigts.

No izskatāmās lietas materiāliem secināms, ka /Persona B/ saukts pie administratīvās atbildības par diviem pārkāpumiem, kas izdarīti ar vienām un tām pašām darbībām (AAL 22.panta otrā daļa). Līdz ar to AAL AAL 119.pant pirmās daļas 8.punktā noteiktā prasība izbeigt uzsākto procesu attiecināma uz abiem administratīvajiem pārkāpumiem.

AAL 119.pant pirmās daļas 8.punktā paredzētais administratīvā pārkāpuma procesu nepieļaujošais apstāklis satur imperatīvu prasību izbeigt administratīvā pārkāpuma procesu, lai nepieļautu dubultās sodīšanas principa pārkāpumu (KPL 25.pants).

Saskaņā ar KPL 392.[1]panta sesto daļu un 481.panta ceturto daļu jautājums par /Persona B/ saukšanu pie administratīvās atbildības ir lemjams tikai iepriekš minētā kriminālprocesa izbeigšanas gadījumā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma 178.panta pirmo daļu, 226.pantu, 227.panta pirmās daļas 2.punktu, tiesa

nosprieda

Atcelt pilnībā Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka G.Ešenvalda 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr.16767004639725-2 un 2025.gada 4.jūlija lēmumu Nr. 16767004639025-2 un izbeigt pilnībā administratīvā pārkāpuma lietu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 darba dienu laikā Kurzemes apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Kurzemes rajona tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2025.gada 7.oktobrī.

Tiesnesis A.Feldmanis

Dokuments ir elektroniski parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu